

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6To/23/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7621010210
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Dudík
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7621010210.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Dudíka a sudcov JUDr. Jána Slovinského a JUDr. Martina Baločka, na verejnom zasadnutí dňa 10. januára 2023, v trestnej veci obžalovaného P. Č. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp.zn. 6T/30/2021 zo dňa 11.1.2022 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por., § 285 písm. f) Tr. por. oslobodzuje obžalovaného P. Č., nar. X.X.XXXX v Spišskej Novej Vsi, okr. Spišská Nová Ves, trvale bytom Mesto Spišská Nová Ves, adresa na doručovanie písomností Poprad, E. X spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves sp.zn. 1 Pv /410/20 zo dňa 15.4.2021 pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s použitím § 138 písm. b) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

v období od 1. januára 2013 do 28.3.2021, v Spišskej Novej Vsi a inde, s výnimkou období od 27.2.2015 do 30.6.2015 a od 23.2.2016 do 15.5.2016 a od 8.1.2021 do 28.3.2021, keď bol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, od 15.6.2019 do 8.10.2019, keď bol vo výkone väzby a od 29.1.2020 do 19.4.2020, keď bol na protialkoholickom liečení, ako otec maloletého R. M., nar. XX.X.XXXX, bytom u matky, nepravidelne a v neúplnej výške prispieval na jeho výživu, hoci uvedená povinnosť vyplýva z § 62 Zákona o rodine a jej výška bola určená rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 6C 39/2011 zo dňa 20.10.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 10.5.2012, sumou vo výške 30 % zo životného minima na nepľnoleté nezaopatrené dieťa, ktoré bol povinný prispievať matke do 15. dňa v mesiaci vopred a rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 15P 111/2016 zo dňa 8.6.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť 1.7.2017 bolo výživné zvýšené na sumu 80 €, ktoré bol povinný prispievať do 17. dňa v mesiaci vopred do rúk matky dieťaťa C. M., nar. XX.X.XXXX, bytom Spišská Nová Ves, Filinského cesta XXXX/X, čím mu na výživnom vznikla za uvedené obdobie podlžnosť najmenej 3.212,10 €, pričom nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, nepoberal sociálne dávky ani peňažné príspevky a mal pracovné príležitosti u viacerých zamestnávateľov, pretože zanikla trestnosť činu.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd obžalovaného P. Č., uznal za vinného prečinom zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. b) Tr. zák. s použitím § 138 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v období od 1. januára 2013 do 28.3.2021, v Spišskej Novej Vsi a inde, s výnimkou období od 27.2.2015 do 30.6.2015 a od 23.2.2016 do 15.5.2016 a od 8.1.2021 do 28.3.2021, keď bol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, od 15.6.2019 do 8.10.2019, keď bol vo výkone väzby a od 29.1.2020 do 19.4.2020,

keď bol na protialkoholickom liečení, ako otec maloletého R. M., nar. XX.X.XXXX, bytom u matky, nepravidelne a v neúplnej výške prispieval na jeho výživu, hoci uvedená povinnosť vyplýva z § 62 Zákona o rodine a jej výška bola určená rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 6C 39/2011 zo dňa 20.10.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 10.5.2012, sumou vo výške 30 % zo životného minima na nepľoleté nezaopatrované dieťa, ktoré bol povinný prispievať matke do 15. dňa v mesiaci vopred a rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 15P 111/2016 zo dňa 8.6.2017, ktorý nadobudol právoplatnosť 1.7.2017 bolo výživné zvýšené na sumu 80 €, ktoré bol povinný prispievať do 17. dňa v mesiaci vopred do rúk matky dieťaťa C. M., nar. XX.X.XXXX, bytom Spišská Nová Ves, Filinského cesta XXXX/X, čím mu na výživnom vznikla za uvedené obdobie podlžnosť najmenej 3.212,10 €, pričom nebol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, nepoberal sociálne dávky ani peňažné príspevky a mal pracovné príležitosti u viacerých zamestnávateľov.

Bol mu za to uložený podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 42 ods. 1 Tr.zák., § 37 písm. m), písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2, 4 Tr. zák., súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 28 (dvadsaťosem) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, 2, 3 Tr. zák. obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel v trvaní 5 (päť) rokov a 7 (sedem) mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. z r u š i l výrok o treste z trestného rozkazu Okresného súdu Poprad sp. zn. OT 47/2021 zo dňa 31.3.2021, ktorým mu podľa § 289 ods. 1 Tr.zák. bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a podľa § 61 ods. 1, 2, 3 Tr. zák. bol uložený aj trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel v trvaní 5 rokov a 7 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný P. Č., ktoré odôvodnil tým, že po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní súd neakceptoval jeho obranu, ktorý poukazoval na objektívne znížené možnosti vykonávania zárobkovej činnosti minimálne od marca 2020, teda od obdobia začiatku pandémie ochorenia Covid-19, jeho príjmové a celkové majetkové pomery, ale len „mechanicky“ prevzal argumentáciu obžaloby založenú na fakte, že osoba obvineného a obžalovaného pri trestnom stíhaní pre prečin zanedbania povinnej výživy má platiť výživné uložené právoplatným rozsudkom vyhláseným v civilnom mimosporovom konaní. Rovnako, napriek skutočnosti, že súd, na rozdiel od OČTK v prípravnom konaní vykonal a doplnil dokazovanie vo vzťahu k naplneniu zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci (§ 2 ods. 10 Tr. por.) ohľadom existencie a rozsahu ďalších vyživovacích povinností obžalovaného (k ďalším štyrom maloletým deťom, okrem mal. R. M.), súd tieto nezohľadnil pri rozhodovaní o vine a treste, len v odôvodnení stroho konštatoval, že „bolo v možnostiach aj schopnostiach obžalovaného platiť aj výživné vo výške 80,- EUR od 1.6.2017, a to berúc do úvahy aj ďalšie vyživovacie povinnosti k ostatným maloletým deťom, pretože súd mal preukázané, že obžalovaný mal možnosť zamestnať sa a aj sa zamestnal, avšak pracovné pomery trvali krátky čas.“

Faktom je, že striedal pracovné pozície a faktom je aj to, že práce, ktoré vykonával pre jednotlivých zamestnávateľov netrvali dlhodobo, avšak je nepresným a nesprávnym tvrdenie zo strany súdu, že pracovnoprávne vzťahy, do ktorých vstúpil obžalovaný boli ukončené z dôvodu neplnenia pracovnej disciplíny a zo subjektívnych dôvodov na strane obžalovaného, na základe dohody.

V kontexte aj vykonaného dokazovania tento záver súdu nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. V prvom rade je potrebné si uvedomiť a starostlivo vnímať, že obžalovaný počas rozhodného obdobia pracoval prevažne na dohody, teda v rámci pracovnoprávných vzťahov mimo pracovného pomeru, čo nepochybne vyplýva zo správy sociálnej poisťovne zo dňa 20.10.2020 (č. 1. 68). S výnimkou obdobia od 23.10.2013 do 17.01.2014 (Bautop, s.r.o.), od 01.07.2015 do 07.07.2015 (NAJ - STAV s.r.o.), od 16.05.2016 do 09.08.2016 (Embraco Slovakia s.r.o.) od 29.04.2017 do 30.05.2017 a od 04.05.2018 do 01.07.2018 (Tatra Flóra s.r.o.) a od 31.01.2019 do 31.03.2019 (L. R. - AXBAU) pracoval na dohodu o vykonaní práce alebo dohodu o pracovnej činnosti. Už zo samotnej legálnej definície dohôd zakotvenej v Zákonníku práce v jeho deviatej časti vyplýva, že zamestnávateľ si volí takýto spôsob zamestnania

pracovnej sily mimo pracovného pomeru v prípade výnimočnej potreby plnenia svojich pracovných úloh, resp. zabezpečenia svojich potrieb alebo v prípade príležitostnej činnosti vymedzenej tým - ktorým druhom práce. Preto nie je možné vychádzať pri práci na dohodu z premisy, a to aj vzhľadom na dĺžku doby zamestnania na dohodu a rozsah hodín, ktoré je v rámci dohody možné odpracovať v zmysle Zákonníka práce, že je možné v rámci nej dosiahnuť štandardný priemerný mesačný príjem.

V druhom rade je potrebné poukázať na skutočnosť, ktorá vyplynula rovnako z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, že v prípade zamestnania sa obžalovaného na pracovnú zmluvu, teda v rámci pracovného pomeru, boli tieto vzťahy ukončené výhradne v skúšobnej dobe. Je všeobecne známe, a taktiež to vyplýva aj z pracovnoprávnej úpravy (§ 72 ods. 1 Zákonníka práce), že pri skončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe nie je povinný uviesť dôvod skončenia pracovného pomeru, čo sa potvrdilo aj v jeho prípade a vyplynulo zo správ jednotlivých zamestnávateľov. Pokiaľ súd uviedol, že pracovnoprávne vzťahy, do ktorých vstúpil, boli ukončené z dôvodu neplnenia pracovnej disciplíny, tak uvedený záver bol preukázaný len pri dvoch zamestnávateľoch, a to Remeslo Spiš, s.r.o. a TRV-IZOLÁCIE, s.r.o. z celkovo devätnástich za rozhodné obdobie. Naopak v prípade personálnej agentúry INDEX - NESLUŠ s.r.o. táto v správe uviedla, že podával štandardný pracovný výkon.

Z vyššie uvedeného je preto pravdivé a aj objektívne tvrdenie obžalovaného v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní dňa 09.11.2021, kde uviedol, že „mal som veľa zamestnaní, pracoval som na dohody a platil som podľa toho, ako som mohol.“ Taktiež bolo odôvodnené v prípade obžalovaného uplatniť oprávnenie OČTK a súdu vo vzťahu k autonómnemu posudzovaniu rozsahu vyživovacej povinnosti ako predbežnej otázky podľa § 7 ods. 1 Tr.por.. Uvedené o to viac, že v kontexte vykonaného dokazovania bol povinný platiť na všetkých päť vyživovaných detí výživné v súhrnnej výške takmer 370,- EUR mesačne (mal. R. 80,- EUR, mal. M. 100,- EUR, mal. P. 80,- EUR, mal. G. 80,- EUR a mal. P. 30 % zo sumy životného minima na nepnoleté nezaopatrené dieťa) a navyše sa spolu so svojou partnerkou G. U. staral o jej dve maloleté deti. Platenie výživného vo vyššie uvedenom rozsahu, starostlivosť o ďalšie dve maloleté deti, prispievanie na chod spoločnej domácnosti s G. U. a úhrada vlastných nákladov na život a bývanie je aj pri vyvinutí „väčšej aktivity ohľadom nájdenia si práce alebo lepšie platenej práce“ viac surreálne ako reálne a možné.

Na záver k tomuto odvolaciemu dôvodu uvádza, že má naďalej záujem, tak ako to uviedol pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 09.11.2021, „vysporiadať a zaplatiť výživné“, o čom predkladá aj dôkaz - potvrdenie o úhrade dlžného výživného v sume 202,68 EUR za rok 2013 - podací lístok (fotokópia), ako aj poštový poukaz na adresu 2. trieda (fotokópia).

Dôkaz: potvrdenie o úhrade dlžného výživného v sume 202,68 EUR za rok 2013 - podací lístok (fotokópia)
poštový poukaz na adresu 2. trieda na úhradu výživného v sume 202,68 EUR za rok 2013 (fotokópia)

Vo vyhlásenom rozsudku súd uviedol, že pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, avšak zistil dve priťažujúce okolnosti, a to podľa § 37 písm. m) Tr. zák. a podľa § 37 písm. h) Tr. zák..

Pri výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 09.11.2021 sa k spáchaniu prečinu zanedbania povinnej výživy priznal a vyjadril úprimnú ľútosť nad tým, že neplatil výživné riadne a včas, a to po dlhšiu dobu. Uvedená ľútosť vyplynula aj z odpovede na otázku prítomnej prokurátorky, „či má záujem po výkone trestu dorovnať výživné a zabezpečiť synovi výživu“, na čo obžalovaný odpovedal, že „áno, chcel by som to vysporiadať, výživné zaplatiť, je mi to ľúto, čo sa stalo.“

Medzi základné práva osoby obvinenej v rámci trestného konania patrí okrem iného právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, má však právo odoprieť vypovedať. V rámci tohto práva je zahrnutá aj možnosť, resp. právo priznať sa ku skutku, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie. Uvedené má právo, osoba trestne stíhaná, učiniť v akomkoľvek štádiu trestného konania. Samozrejme, štádium trestného konania, v ktorom osoba obvineného učíní priznanie, determinuje aj spôsob, akým bude toto posudzované (porovnaj II. ÚS 772/2016 zo dňa 27.10.2016), avšak vo všeobecnosti platí, že priznanie a účinná ľútosť nemusia byť vyjadrené výlučne v prípravnom konaní. Totiž nie je vylúčené, že osoba obvineného po počiatočnom „šoku“ z trestného stíhania svojej postoj prehodnotí a učíní priznanie a prejaví úprimnú ľútosť.

Na tomto mieste opakovane poukazuje na zvláštny a neštandardný procesný postup policajta pri výsluchu osoby obžalovaného v procesnej pozícii svedka (dňa 11.11.2020) a následne, v krátkom čase, v procesnej pozícii obvineného (dňa 02.02.2021). V procesnej pozícii obvineného v prípravnom konaní dňa 02.02.2021 chcel vypovedať, avšak zo strany policajta mu bolo uvedené, že je to „zbytočné“ a že by len „opakoval“ obsah výpovede zo dňa 11.11.2020. Je krajne nelogické a zásadne nepravdepodobné, aby obžalovaný dňa 11.11.2020 rozsiahle vypovedal v procesnom postavení svedka k všetkým okolnostiam a zodpovedal všetky otázky policajta a následne po necelých troch mesiacoch v procesnom postavení obvineného odmietol vypovedať. Uvedené aj v kontexte, že výpoveď a spolupráca s OČTK by mohla zlepšiť situáciu osoby obžalovaného a vplývať aj na pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ktoré sú rozhodné pre ukladanie druhu a výmery trestu, a to aj vo svetle skutočností, že za prečin zanedbania povinnej výživy bol už v minulosti obžalovaný stíhaný. Úvahy o nejakej procesnej taktike sú iluzórne, keďže obžalovaný v prípravnom konaní nemal obhajcu.

Nakoniec má za to, že súdom prvého stupňa uložený nepodmienečný trest odňatia slobody je neprímerane prísny, napriek tomu, že je uložený na spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, avšak má za to, že v prípade obžalovaného nie sú náležite a dostatočne zohľadnené všetky zásady pre ukladanie trestov podľa § 34 Tr. zák..

Súd akceptoval procesný návrh na vykonanie výsluchu osoby G. U. v pozícii svedkyne, ktorý bol vykonaný podaním zo dňa 9.6.2021, a túto predvolal na hlavné pojednávanie na deň 11.1.2022.

Po otvorení hlavného pojednávania dňa 11.01.2022 konajúci súd prvého stupňa oboznámil správu o doručovaní predvolania svedkyne G. U., ktorej bolo predvolanie doručované prostredníctvom príslušného OO PZ. Z tejto správy vyplynulo, že osoba sa na adrese E. X, Poprad nezdržiava, rovnako tak na adrese Z. XXX, Poprad, pričom jej aktuálny pobyt sa nepodarilo zistiť. Na základe uvedeného súd uznesením vyhláseným na hlavnom pojednávaní podľa § 277 ods. 4 Tr. por. rozhodol, že nevykoná dôkaz výsluchom svedkyne G. U..

Procesný postup súdu pri realizácii vyššie uvedeného dôkazného prostriedku považuje za rýdzo formálny a arbitrárny. Zákonným predpokladom pre postup súdu podľa § 277 ods. 4 Tr.por. je existencia objektívnej skutočnosti neumožňujúcej vykonať dôkaz na hlavnom pojednávaní, medzi ktoré sa podľa právnej teórie považuje aj pobyt svedka na neznámom mieste. Svedkyňa sa na adrese E. X, Poprad podľa informácie obžalovaného zdržiava, kde býva bez prihlásenia v prenajatom byte, pričom je zastihnuteľná aj na telefónnom čísle 0950722734 a dokonca navštevuje obžalovaného aj vo výkone trestu v Sabinove.

Z vyššie uvedeného má za to, že na základe jednej, osamotenej správy štátneho orgánu nie je možné prijať záver, že sa osoba svedka nachádza na neznámom mieste a na základe toho rozhodnúť o nevykonaní dôkazného prostriedku, navyše v prospech obžalovaného. Takýto postup je podľa obžalovaného rezignáciou na aplikáciu základných zásad trestného konania, najmä zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci (§ 2 ods. 10 Tr. por.), zásady oficiality (§ 2 ods. 6 Tr. por.) a práva na spravodlivý proces (§ 2 ods. 7 Tr. por.).

Po doručení písomného vyhotovenia rozsudku a po jeho podrobnom preštudovaní konštatoval, že podľa jeho názoru je toto rozhodnutie súdu o vine obžalovaného nedostatočne odôvodnené. Má za to, že odôvodnenie rozsudku neobsahuje všetky náležitosti podľa § 168 Tr. por., najmä z neho nie je zrejmé, ako súd hodnotil a následne aj odôvodnil príjmové a majetkové pomery obžalovaného, z akých dôkazov pri tom vychádzal, a akými úvahami sa riadil. Pasáže odôvodnenia týkajúce sa tohto podstatného bodu nie sú vysvetľujúce, ale z jeho pohľadu len konštatujúce, bez hlbšieho odôvodnenia a vysvetlenia zo strany súdu. Pokiaľ súd v odôvodnení uviedol, že obžalovaný sa sám svojím konaním zapríčinil o to, že prišiel o zdroj príjmu a svoj uvedený záver bližšie nerozviezol a neoprel o vykonané dôkazy, nie je možné prijať iný záver, z pohľadu obžalovaného, len ten, že súd nedostatočne vysvetlil a odôvodnil svoje závery. Obdobne pri vete z odôvodnenia súdu, podľa ktorej „obžalovaný mohol vyvinúť väčšiu aktivitu ohľadom nájdenia si práce alebo lepšie platenej práce.“

V rámci práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov 3, 5 a 8 zo dňa 4.11.1950 (oznámenie č. 209/1992 Zb.) je

zahrnuté aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré v sebe zahŕňa skutkovú a právnu oporu výroku rozhodnutia.

V prípade vyhláseného rozsudku, aj vzhľadom na vyššie uvedené má za to, že v ňom absentuje zrozumiteľné, logické a dostatočné vysvetlenie akými úvahami sa súd riadil pri hodnotení dôkazov doposiaľ zabezpečených z vykonaných dôkazných prostriedkov v prípravnom konaní a konaní pred súdom, ako zistil a posúdil skutkový stav a aké právne závery urobil.

Záverom poukázal aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 117/2007 zo dňa 04.02.2009, podľa ktorého „Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj podľa článku 36 ods. 1 Listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania, procesnej strany v konaní alebo právo inej zainteresovanej osoby na rozhodnutie, ktorého dôvody vydania sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny. Ústavný súd SR pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov veci.“

Berúc do úvahy všetky vyššie uvedené skutočnosti a argumenty navrhol, aby odvolací súd po preštudovaní veci rozhodol uznesením podľa § 321 ods. 1 Tr. por. tak, že zruší odvolaním napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vráti vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Košiciach dňa 10.1.2023 obhajca obžalovaného P. Č. predložil súdu poštové poukážky, z ktorých je zrejmé, že obžalovaný dlžnú sumu na výživnom vo výške 3.212,10 Eur uhradil.

Podľa § 285 písm. f) Tr. por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak trestnosť činu zanikla.

Podľa § 86 ods. 1 písm. a) Tr. zák. trestnosť činu zaniká až vtedy, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák., ak trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky a páchatel svoju povinnosť dodatočne splnil skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu. Vzhľadom na vyššie uvedené citované zákonné ustanovenia preto krajský súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby prokurátora v zmysle § 285 písm. f) Tr. por. , pretože trestnosť činu zanikla.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku žiadny ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.